

1 AUGUSTUS 1925.

AFLEVERING 4.

NADruk VERBODEN.

Opgericht door E. HEIMANS, J. JASPERS Jr. en Dr. JAC. P. THIJSSSE.

REDACTIE:

J. HEIMANS, AMSTERDAM.

Dr. JAC. P. THIJSSSE, BLOEMENDAAL.

ADRES DER REDACTIE:

Dr. JAC. P. THIJSSSE, BLOEMENDAAL.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

ADMINISTRATIE:

2e OOSTERPARKSTRAAT 223, AMSTERDAM.

PRIJS PER JAAR f 6.50.

IN HET VOGELLAND.

IK was op Texel in 't begin van Juni. Het weer was overheerlijk, de vogels talrijk en vroolijk; de eigenaars der weilanden vriendelijk en gastvrij. Ik mocht mijn tentje bij eenige nesten opslaan, om der bewoners van nabij te leeren kennen. Het eerst bij de dodaars, het stille aardige kleine fuutje, dat steeds wegduikt, en zoo weinig de aandacht trekt. Het nest, van bronmos gemaakt, lag in een smal slootje, er was één jong boven op 't nest, gekleed in een prachtig bruin peluche pakje, versierd met zwarte strepen. De kop was ook bruin en zwart, maar anders geteekend. Nu gleed het jong er af en spartelde in het dikke plantenvuil, waar hij niet zwemmen kon. Ik ging gauw in mijn schuilplaats. Daar kwam hoogst voorzichtig de moeder aan, schuw naar alle kanten rondkijkend. Toen zij bij haar jong kwam, wipte zij het handig met haar bek tot op haar rug, en sloot het op onder haar vleugels. Nu en dan kwam zijn kopje er tusschen uitkijken en trachtte hij zelfs er geheel uit te komen, maar zij wist hem weer gauw onder haar vleugels op te sluiten, ook zwom zij wat met hem rond, tot de vader kwam. Beide vogels lijken veel op elkaar, donkerbruin van voren,

Hoe de jonge dodaars op het nest door zijn vader gevoerd wordt.

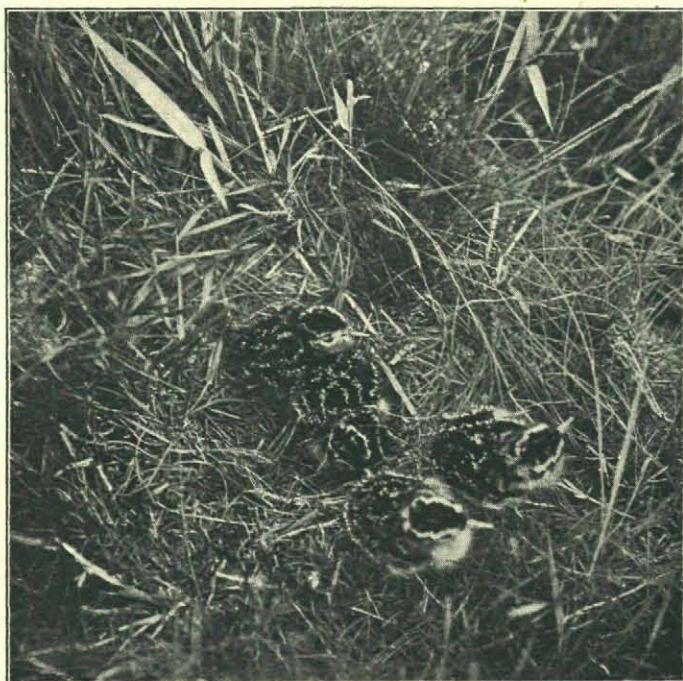
Foto A. BURDET.

Vader dodaars nadert het nest; het jong krijgt erg. Foto A. BURDET.

en wat lichter van achteren, die staartkleur is heel eigenaardig, een mooie rossige tango tint, vooral bij het mannetje zeer bekoorlijk. Beide hebben sterk sprekende witte wangen.

De vader bracht voer voor de kleine, en zwom achter het wijfje om, het kleintje stak zijn kopje zoo ver hij kon naar hem toe en de vader schoot met zijn langen nek en puntigen snavel het voer in zijn bekje. Dat ging zoo wel een keer of vijf vlug na elkaar. Het was heerlijk, om zoo van nabij te zien. Toen ging het mannetje weer weg, en kroop het vrouwtje op het nest, waar nog drie eieren onder het bronmos verborgen waren. Het nest werd haastig open gemaakt,

De jonge Kemphaantjes in Waal-en-Burg. Foto A. BURDET.

zij ging er op zitten broeden, en viel spoedig in slaap. Inmiddels ging ik voorzichtig weg naar mijn tweede nest.

Dat was van een kemphennetje, een slank elegant ruitertje, mooi gevlekt en vlug van beweging. De mannetjes kijken nooit naar nest of jongen om, zij spelen en vechten met elkaar en zijn slechte vaders en echtgenooten.

Den vorigen avond was ik bij het nest geweest, één jong was toen uit, ik vreesde, dat nu alle vier uit en verstrooid zouden zijn, onvindbaar in dat lange gras.

Tot mijn blijdschap waren zij nog alle vier in 't nest.

Wat een keurige diertjes, wel de allermooiste van hun familie! Zij hebben rood-bruin zeer fijn dons, bezaaid met witte spikkeltjes, en zulke lieve kopjes!

Ik ging dadelijk in mijn tent. Daar kwam de moeder aansluipen, voorzichtig naderend door het hooge gras. Maar zij kwam niet naar het nest, zij bleef er een meter of twee vandaan en wilde, nu ze loopen konden, de kleinen weglukken van die gevaarlijke tent. Zij uitte korte roepgeluiden, het had iets van een tureluurstem, dat werd steeds sneller en heviger, toen werd zij begrepen, daar ging één donsballetje haar te gemoet, met groote moeite struikelde hij door het lange gras; het ging heel langzaam, maar moeder hield steeds vol met haar lokroep, toen ondernam een tweede ook die zware reis, en eindelijk ook de twee anderen, allen gingen langzaam en gehoorzaam naar haar toe, tot zij ze alle vier weer onder haar vleugels verzameld had.

Ik ging uit mijn tent en bracht ze weer in 't nest. Toen zij mij niet meer zag, kwam de moeder weer en riep ze nogmaals weg, maar nu iets verder in de wei.

Ik ging ze nogmaals weer zoeken en vond met moeite drie der kleintjes maar de 4de bleef onzichtbaar. Ik was zoo bang, het te vertrappen en ging langzaam te werk.

Eindelijk vond ik hem in een smal greppeltje, daar hij waarschijnlijk in gerold was. Hij was nat en vuil. Ik trok hem door het gras bij wijze van bad, en plaatste hem toen tusschen de anderen in 't nest, waar hij weer warm en droog werd. Toen kwam de moeder en nam ze voor goed mee de wijde wereld in, waar zij geen last meer van vogelvrienden had.

Ik was haar dankbaar voor het heerlijk uurtje, dat zij mij verschaft had, en zal haar en haar mooie kinderen niet gauw vergeten.

O. B. v. D. V.

EEN KINDERROOF-TOCHT VAN HET ROODE LEGER.

DE zangers zijn juist weer in hun boerenwagentjes gestapt, het is half vier. Als ik terugfiets in den zonneschijn, na de gracieuzelijk aangeboden uitvoering, moet ik bij de bank toch even afstappen. Er is een ongewone zwarte stippeling op den helwitten grintweg, alsof daar iets gemorst was. Daar loopen ze! De Roode Roovers! Ze zijn al weer op den terugtocht. De buit is groot geweest, bijna allen dragen ze een larve of pop in den bek. De cocons trekken mijn aandacht, ze zijn zoo bizonder groot, haast allemaal mannetjes- of wijfjespoppen, even lang als of nog iets langer dan de draagster. Het beroofde nest is wel grondig geplunderd. Het is spoedig gevonden; achter de bank, tusschen het jonge plantsoen, komen de laatste Bloedrooden nog uit de openingen te voorschijn: eenige gaatjes in den grond, zoo wijd als een griffel en zonder eenige koepel. Die laatste roovers hadden het zwaar te verantwoorden. De rechtmatige bewoonsters, de Roodbaardmieren (*Formica rufibarbis* F.) begonnen terug te komen. Het is een moedig slag; in het eerste oogenblik schrikken zij van den